og samtidig give den pågældende de nødvendige oplysninger for at vurdere, om beslutningen er tilstrækkelig begrundet.

4. Det forhold, at der ikke rettidigt gives meddelelse om en individuel beslutning, kan ikke medføre annullation af beslutningen, da meddelelsen først skal gives, efter at beslutningen er truffet, og derfor ikke har nogen indflydelse på dennes indhold.

5. En tjenestemand kan kun anlægge sag i medfør af vedtægtens artikel 90 og 91 til prøvelse af en af ansættelsesmyndigheden truffet beslutning, såfremt han har en personlig interesse i den anfægtede akts annullation.

   En tjenestemand, der ikke gyldigt kan gøre krav på en ledig stilling, da han ikke besidder de krævede kvalifikationer, har ikke retlig interesse i, at udnævnelsen af en anden ansøger til stillingen annulleres.

I sag 111/83

SANTO PICCIOLO, tjenestemand ved Kontoret for De europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer, ved advokat Victor Biel, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg på advokat Biels kontor, 18 A, rue des Glacis,

sagsøger,

mod

EUROPA-PARLAMENTET, ved Manfred Peter, kontorchef for afdelingen for juridisk-administrative spørgsmål, som befuldmægtiget, bistået af advokat Alex Bonn, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg på dennes kontor, 22, Côte d'Eich,

sagsøgt,

angående annullation af afslaget på sagsøgerens ansøgning om en stilling som ekspeditionssekretær (stillingsgruppe A 5-4) i Europa-Parlamentet og af beslutningen om at udnævne en anden ansøger til stillingen,

har

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden K. Bahlmann, dommerne P. Pescatore og O. Due,

generaladvokat: C. O. Lenz
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1. Da der ved afdelingen for kasse og bogholderi under Europa-Parlamentets generaldirektorat for administration, personale og økonomi var en stilling som ekspeditionssekretær (stillingsgruppe A 5-4) ledig, blev der offentliggjort en meddelelse om ledig stilling nr. 3599 af 10. maj 1982 om ansættelse ved forflyttelse eller forfremmelse, jfr. tjenestemandsvedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a). Ifølge stillingsopslaget skulle ansøgningerne være indsendt senest den 25. maj 1982.

2. Den 18. maj 1982 tilstillede Parlamentet i medfør af vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra c), de andre fællesskabsinstitutioner endnu én meddelelse om den samme ledige stilling (stillingsopslag nr. PE/A/75) med henblik på at besætte stillingen ved overflyttelse fra en anden institution. Stillingsopslaget havde samme ordlyd som ovennævnte stillingsopslag nr. 3599, for så vidt angår »arbejdets art« samt »nødvendige kvalifikationer og kundskaber«, nemlig:

»*Stillingsbeskrivelse*

Tjenestemand der under regnskabsførerens ledelse skal være ansvarlig for aktiviteterne i regnskabsafdelingens forskellige sektorer, indkassering af tilgodehavender og kontrol med forskudsforvaltningerne.

Kvalifikationskrav

...

— særdeles godt kendskab til bogholderi;

— erfaring inden for edb-bogholderi;

...«

I henhold til stillingsopslag nr. PE/A/75 kunne tjenestemænd ved institutionerne,

»— der er i lønklasse A 5 eller A 4 som ekspeditionssekretær (forflyttelse) eller

— har mindst 2 års anciennitet i lønklasse A 6 ved udløbet af ansøgningsfristen (forfremmelse)«,

ansøge om stillingen.

Ansøgningerne skulle ifølge meddelelsen være indgivet inden den 3. juni 1982.

3. For så vidt angår stillingsopslag nr. 3599, blev der kun modtaget én ansøgning, nemlig fra en tjenestemand indplaceret i lønklasse B 1, som udtrykte ønske om at deltage i en intern udvælgelsesprøve. Ansættelsesmyndigheden, der

fandt, at det ikke var muligt at afholde en sådan udvælgelsesprøve, da den ledige stilling skulle besættes hurtigst muligt, tog ikke ansøgningen i betragtning.

4. For så vidt angår stillingsopslag nr. PE/A/75, indgav sagsøgeren, Santo Picciolo, fuldmægtig i lønklasse A 6 (som kunne forfremmes) den 27. maj 1982 en ansøgning til Kontoret for De europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer, idet han vedlagde sit curriculum vitae. Dette indeholdt blandt andet en beskrivelse af sagsøgerens faglige erfaring samt af hans arbejde ved Kontoret for Officielle Publikationer inden for områderne budgetregnskab, handelsregnskab og analytisk regnskab samt databehandling. Ifølge Parlamentet var sagsøgerens ansøgning den eneste, som blev modtaget i anledning af stillingsopslag nr. PE/A/75.

5. Parlamentets generalsekretær besluttede imidlertid at anvende den i vedtægtens artikel 29, stk. 2, foreskrevne ansættelsesprocedure med henblik på besættelse af den pågældende stilling. I den anledning forelagde han ved skrivelse af 28. maj 1982 det paritetiske udvalg et forslag til stillingsopslag (nr. PE/5/S), som i det væsentlige havde samme ordlyd som det tidligere stillingsopslag nr. PE/A/75, for så vidt angår stillingsbeskrivelse og kvalifikationskrav. Det fremgår af skrivelsen, at stillingsopslag nr. PE/5/S skulle »offentliggøres i EF-Tidende«, og at generalsekretæren havde truffet denne beslutning »i betragtning af stillingens ganske særlige karakter«.

6. Ved skrivelse af 28. juni 1982 stilet til generalsekretæren, erklærede det paritetiske udvalg, at »anvendelsen af vedtægtens artikel 29, stk. 2, er berettiget i betragtning af den pågældende stillings særlige karakter«. Udvalget fremhævede imidlertid, at der skulle træffes visse foranstaltninger med henblik på offentliggørelse, herunder offentliggørelse af stillingsopslaget i EF-Tidende.

7. Den 1. juli 1982 fremsendte generalsekretæren det paritetiske udvalgs afgørelse til generaldirektøren for administration, personale og økonomi, idet han understregede, at »det paritetiske udvalgs særdeles fornuftige forslag vedrørende offentliggørelse »ikke kunne imødekommes, når henses til stillingens »betydning« samt til, at den skulle besættes »hurtigst muligt«.

8. Ved beslutning af 6. august 1982 truffet af Parlamentets formand blev David Young med virkning fra 1. august 1982 udnævnt til den ledige stilling som tjenestemand på prøve i lønklasse A 5, løntrin 3. Ifølge betragtningerne blev beslutningen truffet på følgende grundlag:

»— Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 259/68 af 29. februar 1968 om vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber og om ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i disse fællesskaber, navnlig afsnit III, kapitel 1.

— Bureauets beslutning af 12. december 1962 vedrørende fastlæggelsen af ansættelsesmyndigheden.

— Stillingsopslag nr. 3599 (stilling nr. IV/A/1213).

— Resultatet af udvælgelsesprøven.

— Forslag fremsat af generalsekretæren«.

9. Da sagsøgeren ikke modtog oplysning om resultatet af sin ansøgning, sendte han den 5. juli 1982 en skrivelse til Parlamentets formand med anmodning om, at ansøgningen blev behandlet. I besvarelse heraf modtog han en skrivelse af 20. august 1982 fra direktøren for personale og velfærdstjeneste med oplysning om, at direktoratet for økonomi og databehandling havde »foretrukket en anden ansøger«. Direktøren havde i skrivelsen yderligere anført følgende:

»Den pågældende tjenestegren fandt nemlig, at Deres uddannelse og faglige erfaring ikke opfyldte de stillede krav, jfr. meddelelsen om overflyttelse, navnlig for så vidt angår 'erfaring inden for området edb-bogholderi'.

Da databehandlingen ved Europa-Parlamentet allerede befinder sig på et højt niveau og i nær fremtid vil gennemgå en betydelig udvikling, er erfaring på dette område absolut nødvendig for at komme i betragtning til stillingen.

...«

10. Den 22. juli 1982 henvendte personaleudvalget sig til Parlamentets formand vedrørende en række forhold i afdelingen for kasse, navnlig omstændighederne vedrørende udnævnelse til den stilling, som sagsøgeren havde søgt. Den 13. september s.å. meddelte formanden, at »Young den 5. juli 1982 havde fået tilbudt stillingen«.

11. Ved udateret skrivelse, som indgik til Parlamentet den 18. november 1982, indbragte sagsøgeren en klage for ansættelsesmyndigheden, jfr. vedtægtens artikel 90, stk. 2.

12. Da sagsøgeren ikke modtog svar på klagen, anlagde han denne sag den 15. juni 1983.

13. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (anden afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling og opfordret Parlamentet til at besvare de under punkt IV nedenfor anførte spørgsmål.

II — Parternes påstande

1. *Sagsøgeren* har nedlagt følgende påstande:

— Sagen antages til realitetsbehandling.

— Der gives sagsøgeren medhold og følgelig annulleres afslaget på hans ansøgning.

— Det statueres, at udnævnelsen af Young retsstridigt er foretaget på grundlag af vedtægtens artikel 29, stk. 2, hvorfor udnævnelsen annulleres.

— Parlamentet tilpligtes under alle omstændigheder at afholde sagens omkostninger.

2. *Europa-Parlamentet* har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Subsidiært, sagsøgte frifindes.

— For så vidt angår sagens omkostninger, træffes der afgørelse i henhold til gældende regler.

III — Parternes anbringender og argumenter

A — Formaliteten

1. *Europa-Parlamentet* har understreget, at ansættelsesmyndigheden ikke ved at afslå sagsøgerens ansøgning har gjort sig skyldig i et klart fejlskøn. Følgelig har udnævnelsen af den kvalificerede ansøger

ikke påvirket sagsøgerens retsstilling, og den udgør derfor ikke en akt, der indeholder et klagepunkt mod ham. Da sagsøgeren således ikke har retlig interesse, kan hans påstand om annullation af Youngs udnævnelse ikke antages til realitetsbehandling.

2. *Sagsøgeren* har bestridt, at hans påstand om annullation af Youngs udnævnelse ikke kan admitteres — også selv om påstanden om annullation af afslaget på hans ansøgning ikke antages til realitetsbehandling. Han har understreget, at enhver svigagtig handling eller endog enhver simpel administrativ fejl ved udnævnelsen af en ansøger påvirker hans egen retsstilling direkte, idet han, så længe udnævnelsen ikke er sket, nemlig med rette kan gøre sig håb om at få den pågældende stilling.

B — Realiteten

1. Afslaget på sagsøgerens ansøgning

a) Sagsøgerens argumenter

Sagsøgeren har gjort gældende, at afslaget på hans ansøgning, jfr. ansættelsesmyndighedens skrivelse af 20. august 1982, ikke er tilstrækkeligt begrundet.

For det første har administrationen udøvet sit skøn uden at have behandlet ansøgningen og navnlig uden at sætte sig i forbindelse med sagsøgeren. Derfor savner ansættelsesmyndighedens påstand om, at han ikke opfylder de i stillingsopslaget anførte krav, ethvert grundlag.

For det andet burde begrundelsen ifølge sagsøgeren give den vragede ansøger kendskab til de forhold, som eventuelt ligger til grund for, at han ikke er taget i betragtning, og oplyse ham ikke blot om de objektive kriterier, men især om de skønskriterier, som ligger til grund for det trufne valg. Ansættelsesmyndigheden opfylder ikke sin begrundelsespligt ved en simpel henvisning til den betingelse, som ikke er opfyldt. (Sagsøgeren har her henvist til Domstolens dom af 30. november 1978 (Salerno m.fl. mod Kommissionen, forenede sager 4, 19 og 28/78, Sml. s. 2403)).

Endelig bør begrundelsen gives samtidig med afslaget. I den foreliggende sag blev sagsøgeren imidlertid først — efter selv at have rykket for en afgørelse — underrettet om afslaget med betydelig forsinkelse, nemlig 50 dage efter, at Young havde fået tilbudt stillingen.

Yderligere er begrundelsen, om man kan tale om en sådan, under alle omstændigheder fejlagtig og i strid med de faktiske omstændigheder. Det er ubestridt, at sagsøgeren har meget stor erfaring i edb-bogholderi. I sin nuværende stilling er han nemlig tilmed beskæftiget med Parlamentets edb-bogholderi. Sagsøgerens berettigede forventning til ansættelsesmyndigheden er yderligere rystet i sin grundvold og tilsidesat. Ifølge sagsøgeren kan enhver ansøger gøre krav på, at hans ansøgning gøres til genstand for en grundig behandling. I den foreliggende sag har der ikke været foretaget noget, der blot ligner en behandling.

Endelig har administrationen ifølge sagsøgeren tilsidesat princippet om god forvaltningsskik, hvorefter det kræves, at samtlige de momenter, som lægges til grund for en afgørelse, skal tages i betragtning, hvilket er nødvendigt for at opfylde kravet om, at der udelukkende tages hensyn til tjenstlige synspunkter,

jfr. vedtægtens artikl 7. Valget faldt så hurtigt på Young, at det var umuligt at gennemgå de øvrige ansøgninger tilstrækkelig grundigt. Der er således ikke tale om at overholde god forvaltningsskik, men om hastværksarbejde.

b) Europa-Parlamentets argumenter

Parlamentet har anført, at afslaget på sagsøgerens ansøgning var passende og tilstrækkelig begrundet.

Først og fremmest var administrationen fuldt ud i stand til på grundlag af sagsøgerens ansøgning og de fremsendte bilag, navnlig hans curriculum vitae, at bedømme de deri angivne kvalifikationer, hvilket da også skete. Der ville ikke være fremkommet brugbare nye eller supplerende skønsmomenter, selv om Parlamentet havde sat sig i forbindelse med sagsøgeren.

For det andet har administrationen i den foreliggende sag underrettet den vragede ansøger ikke blot om afslaget, men ligeledes om grunden til ansættelsesmyndighedens afgørelse, som støttedes på kravene til stillingen og nødvendigheden af at besætte den.

Endelig kan sagsøgerens anbringende om, at han for sent fik meddelelse om afslaget, ikke admitteres, da det ikke er fremsat i stævningen. Det ville heller ikke kunne lægges til grund, da det ikke, når henses til sagens særlige omstændigheder, kan antages, at sagsøgeren blev for sent underrettet. Selv om det antages, at der har været en vis forsinkelse, kan den under ingen omstændigheder have skadet sagsøgeren.

Når sagsøgeren i den grund har fremhævet sin store erfaring inden for edb-bogholderi, indrømmer han yderligere selv, at der er tale om et forhold, som skal vurderes af administrationen, hvilket er sket i den foreliggende sag.

For så vidt angår de anbringender, som sagsøgeren støtter på tilsidesættelse af princippperne om den berettigede forventning og god forvaltningsskik, har Parlamentet endelig anført, at argumenterne i virkeligheden er identiske med sagsøgerens øvrige anbringender. Følgelig har Parlamentet henvist til den allerede ovenfor anførte argumentation.

2. Youngs udnævnelse

a) Sagsøgerens argumenter

Sagsøgeren har understreget, at der ved ansættelse af tjenestemænd i lønklasserne A 1 og A 2 samt »i særlige tilfælde for ansættelse til stillinger, der kræver specielle kvalifikationer«, kan anvendes en anden procedure end udvælgelsesproceduren, jfr. vedtægtens artikel 29, stk. 2. Ingen af de to sidste betingelser er imidlertid opfyldt i den foreliggende sag. *Dels* har Parlamentet ikke forklaret, hvorfor der her ikke er tale om en almindelig ansættelse, idet det forhold, at ansættelsen haster, ikke kan henføres under »særlige tilfælde« som foreskrevet af vedtægten. Yderligere var der kun et begrænset antal ansøgere, således at udvælgelseskomiteen meget hurtigt kunne træffe sit valg. *Dels* er kendskab til edb-bogholderi ikke længere en særlig kvalifikation, men blot en disciplin inden for de højere uddannelser, som enhver normalt begavet studerende kan tilegne sig. Sagsøgeren har tilføjet, at vedtægtens artikel 29, stk. 2, kun kan anvendes i undtagelsestilfælde, og at bestemmelsen skal fortolkes restriktivt.

Ansættelsesmyndigheden råder ganske vist over vide skønsbeføjelser, men den er ikke desto mindre forpligtet til at begrunde anvendelsen af vedtægtens artikel 29, stk. 2, således at denne afgørelse kan prøves af Domstolen. Ansættelsesmyndigheden har imidlertid ikke opfyldt dette krav.

Selv om det er rigtigt, at det paritetiske udvalg — rent formelt — har godkendt proceduren efter vedtægtens artikel 29, stk. 2, var udvalgets samtykke imidlertid behæftet med krav om offentliggørelse, som ansættelsesmyndigheden ikke opfyldte. I denne forbindelse har sagsøgeren understreget, at ansættelsesmyndigheden hverken i sine skrivelser eller sine meddelelser anførte, at der var tale om en hastesag.

b) Europa-Parlamentets argumenter

Parlamentet har anført, at der ikke kan gives sagsøgeren medhold i det til støtte for annullationspåstanden fremsatte anbringende om, at betingelserne for at anvende proceduren efter vedtægtens artikel 29, stk. 2, ikke er opfyldt. Ifølge Parlamentet tilkommer det administrationen at tage stilling til, om betingelserne er opfyldt, og især at vurdere, om en procedure til besættelse af en stilling kan henføres under begrebet »særlige tilfælde«, samt om den ledige stilling kræver »specielle kvalifikationer«. I dette tilfælde — som i andre tilfælde, hvor administrationen har det frie skøn — vedrører Domstolens prøvelsesret lovligheden af den af administrationen fulgte procedure, idet det skal fastslås, om veje og midler er i overensstemmelse med vedtægten. I den foreliggende sag er de gældende vedtægtsbestemmelser, nemlig vedtægtens artikel 29, stk. 2, imidlertid korrekt anvendt. I denne forbindelse har Parlamentet fastholdt, at de krævede specielle kvalifikationer var angivet og fremhævet i de på hinanden følgende stillingsopslag. Parlamentet har yderligere navnlig henvist til Domstolens domme af 26. maj 1971 (Bode mod Kommissionen, forenede sager 45 og 49/70, Sml. 1971, s. 123) og af 29. oktober 1975 (Marenco m.fl. mod Kommissionen, forenede sager 81-88/74, Sml. 1975, s. 1247).

Endvidere er sagsøgerens anbringende ifølge Parlamentet ubegrundet, da det med rette skønnede, at stillinger inden for edb-området fortsat krævede specielle kvalifikationer, hvilket begrunder anvendelsen af ansættelsesproceduren efter vedtægtens artikel 29, stk. 2. Skønt der på visse universiteter undervises i edb-bogholderi, betyder det ikke, at der er et tilstrækkeligt stort antal ansatte ved EF eller, ved en almindelig udvælgelsesprøve, et tilstrækkeligt stort antal ansøgere med kundskaber på dette område til, at man fremover kan antage, at der ikke kræves specielle kvalifikationer for at beklæde en stilling inden for dette område. I denne anledning har Parlamentet henvist til den omstændighed, at der i den foreliggende sag kun er modtaget to ansøgninger fra tjenestemænd ved institutionerne, nemlig de ifølge stillingsopslag nr. 3599 og nr. PE/A/75 indgivne ansøgninger.

Endelig har Parlamentet understreget, at det paritetiske udvalg i sin vejledende udtalelse fastlog, at det i betragtning af den pågældende stillings specifikke karakter var berettiget at anvende proceduren efter artikel 29, stk. 2. Ifølge Parlamentet fastsætter administrationen reglerne for, hvordan proceduren skal

gennemføres. Domstolen har i ovennævnte dom af 29. oktober 1975 udtrykkeligt udtalt, at »ved anvendelse af artikel 29, stk. 2, stilles der ikke krav om offentliggørelse, men kun om, at det drejer sig om ansættelse ... til stillinger, der kræver specielle kvalifikationer«. Det er i øvrigt heller ikke almindeligt, at der i de andre fællesskabsinstitutioner finder en sådan offentliggørelse sted. Følgelig kan sagsøgerens anbringende om den manglende offentliggørelse ikke lægges til grund.

IV — Domstolens spørgsmål

Domstolen har anmodet Parlamentet om skriftligt inden den 20. februar 1984 at besvare følgende spørgsmål:

1. Ud fra hvilket grundlag skønnede Parlamentet, at sagsøgeren, trods oplysningerne i hans curriculum vitae, som var vedlagt ansøgningen, ikke opfyldte de i stillingsopslag nr. PE/A/75 stillede krav?

2. Hvornår, hvorledes og med hvilken begrundelse traf Parlamentet beslutningen om at anvende ansættelsesproceduren efter vedtægtens artikel 29, stk. 2?

3. Blev stillingsopslaget, der i form af et udkast blev forelagt det paritetiske udvalg, endelig vedtaget? I bekræftende fald ønskes oplyst, dels a) under hvilken form det skete, dels b) om det blev offentliggjort?

4. Indgav den udnævnte ansøger selv en ansøgning, var der andre ansøgere ved anvendelsen af proceduren efter artikel 29, stk. 2, blev sagsøgerens ansøgning behandlet ved denne procedure, og i bekræftende fald hvem traf valget mellem de forskellige ansøgere og efter hvilke kriterier?

5. Hvorfor henvises der i betragtningerne til ansættelsesbeslutningen af 6. august 1982 til det interne stillingsopslag nr. 3599 og ikke til beslutningen om at anvende artikel 29, stk. 2?

Parlamentet har besvaret Domstolens spørgsmål ved skrivelse af 17. febbruar 1984. Parlamentet anførte i sit svar blandt andet, at afdelingen for kasse og bogholderi på det tidspunkt, da sagsøgeren søgte den ledige stilling som ekspeditionssekretær, stod over for en række problemer af personalemæssig og organisatorisk art. På grund af forskellige ændringer havde to medarbejdere i ansvarsfulde stillinger forladt den pågældende afdeling. Det var derfor nødvendigt hurtigst muligt at besætte den ledige stilling. Yderligere havde Revisionsretten for nylig i en særlig rapport rettet en alvorlig kritik mod det i afdelingen for kasse og bogholderi udførte arbejde, og Revisionsretten var endog gået så vidt som til at foreslå, at der blev indledt disciplinærsag mod visse af afdelingens tjenestemænd, lige som den havde opfordret ansættelsesmyndigheden til at kontrollere og omlægge afdelingens arbejde. Stillet over for disse vanskelige problemer af personalemæssig og organisatorisk art var det af særlig betydning at vælge den rette procedure til besættelse af den ledige stilling. Ansættelsesmyndigheden følte sig forpligtet til at gennemgå og vurdere alle tjenestemandsvedtægtens muligheder.

For så vidt angår de fem af Domstolen stillede spørgsmål, har Parlamentet blandt andet anført følgende:

1. Udvælgelseskomiteen, som blev nedsat med henblik på den anfægtede ansættelse, skønnede på grundlag af oplysningerne i sagsøgerens curriculum vitae, at han ikke opfyldte stillingsopslagets væsentlige kvalifikationskrav »erfaring inden for edb-bogholderi«. Selv om det kunne udledes af ansøgerens curriculum vitae, at han havde et vist kendskab til visse bogføringssystemer, kunne det ikke anses som tilstrækkeligt i henhold til stillingsopslaget, hvori der stilledes krav om et særdeles godt kendskab til disse systemer.

Udvælgelseskomiteen fandt, at erfaringen fra Publikationskontoret, hvor Picciolo var ansvarlig for indtægterne, var utilstrækkelig, da tilsvarende opgaver ved Europa-Parlamentet varetages af en ansat i lønklasse B 1.

2. Stillet over for ovennævnte vanskeligheder i forbindelse med besættelsen af stillingen som ekspeditionssekretær, undersøgte ansættelsesmyndigheden, så snart stillingen blev ledig, muligheden for at anvende de to ansættelsesprocedurer, dels den almindelige efter vedtægtens artikel 29, stk. 1, dels den særlige procedure, jfr. artiklens stk. 2. Ansættelsesmyndigheden var overbevist om, at vedtægtens betingelser for at anvende den særlige procedure var opfyldt i det foreliggende tilfælde. Der var tale om at besætte en stilling, der krævede specielle kvalifikationer i form af særlige kundskaber baseret på erfaring på et højt specialiseret område. Yderligere måtte besættelsen af den ledige stilling i betragtning af de særlige omstændigheder kunne henføres under begrebet »særligt tilfælde«, jfr. stk. 2, som det af administrative hensyn var nødvendigt at anvende.

Ansættelsesmyndigheden ønskede ikke desto mindre yderligere at udnytte mulighederne for at besætte stillingen ifølge vedtægtens artikel 29, stk. 1, ved at indhente ansøgninger fra kvalificerede ansøgere.

3. a) Efter en gennemgang af problemets aspekter nåede den kompetente myndighed, nemlig generalsekretæren, til den konklusion, at det ikke blot var muligt, men også hensigtsmæssigt at anvende proceduren efter vedtægtens artikel 29, stk. 2, som generalsekretæren indledte ved at forelægge det paritetiske udvalg et udkast til stillingsopslag (nr. PE/5/S). Efter at have modtaget udtalelsen fra det paritetiske udvalg besluttede generalsekretæren ved notat af 1. juli 1982 at anvende denne procedure ved besættelse af stillingen, idet han dog ikke tog hensyn til de paritetiske udvalgs forslag vedrørende offentliggørelse.

b) I notatet understregede generalsekretæren nemlig »uopsætteligheden og betydningen af ansættelsen«, som efter hans opfattelse udelukkede en offentliggørelse. De således i beslutningen anvendte kortfattede vendinger henviste til problemets aspekter som skitseret ovenfor.

Derfor blev stillingsopslaget ikke gjort til genstand for nogen form for offentliggørelse.

4. a) Den udnævnte ansøger indgav selv sin ansøgning.

b) Der blev også gennemgået andre ansøgninger under proceduren efter artikel 29, stk. 2.

c) Da proceduren på grundlag af stillingsopslag nr. PE/A/75 og proceduren på grundlag af stillingsopslag nr. PE/5/S i medfør af artikel 29, stk. 2, på et vist tidspunkt overlappede hinanden, blev sagsøgerens ansøgning gennemgået og vurderet samtidig med de ansøgninger, som blev modtaget i forbindelse med proceduren efter artikel 29, stk. 2.

d) Valget blev truffet af en uformel udvælgelseskomité. Udvælgelseskomiteen foretog først en gennemgang af ansøgernes aktmapper. Herefter besluttede komiteen, om ansøgerne skulle indkaldes til en samtale.

For så vidt angår Picciolo, skønnede komiteen på grundlag af de ovennævnte betragtninger (besvarelsen af Domstolen første spørgsmål), at en samtale med ansøgeren ikke yderligere ville kunne belyse dennes kvalifikationer.

5. Ifølge den praksis, som institutionen i de fleste tilfælde følger, henvises der ved besættelsen af en ledig stilling til det første stillingsopslag.

En sådan praksis kan kritiseres, navnlig når ansættelsesmyndigheden efterfølgende anvender den særlige procedure efter artikel 29, stk. 2, ved som i den foreliggende sag at udfærdige et særligt stillingsopslag.

V — Mundtlig forhandling

Picciolo, ved advokat V. Biel, og Europa-Parlamentet, ved advokat A. Bonn, har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 15. marts 1984.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 12. april 1984.

Præmisser

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 15. juni 1983, har Santo Picciolo, tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, anlagt sag, hvori han i det væsentlige har nedlagt påstand om annullation af to beslutninger truffet af Europa-Parlamentet, dels afslaget på sagsøgerens ansøgning om en stilling som ekspeditionssekretær, dels beslutningen om udnævnelse af en anden ansøger til stillingen på grundlag af tjenestemandsvedtægtens artikel 29, stk. 2.

2 Det fremgår af sagen, at der blev en stilling som ekspeditionssekretær (stillingsgruppe A 5-4) ledig i afdelingen for kasse og bogholderi under Europa-

Parlamentets (herefter benævnt Parlamentet) generaldirektorat for administration, personale og økonomi, og at Parlamentet derfor offentliggjorde stillingsopslag nr. 3599 af 10. maj 1982 med henblik på at besætte stillingen ved forflyttelse eller forfremmelse, jfr. vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a). For så vidt angår »stillingsbeskrivelse« og »kvalifikationskrav«, fremgår det af stillingsopslaget, at den pågældende tjenestemand »under regnskabsførerens forskellige sektorer, indkassering af tilgodehavender og kontrol med forskudsforvaltningerne«, og at han blandt andet skal have et »særdeles godt kendskab til bogholderi« samt »erfaring inden for edb-bogholderi«.

3 Inden udløbet af fristen for indgivelse af ansøgninger tilsendte Parlamentet imidlertid den 18. maj 1982 de øvrige fællesskabsinstitutioner endnu en meddelelse om ledig stilling, nemlig stillingsopslag nr. PE/A 75, med henblik på at besætte den samme stilling ved overflyttelse fra en af de andre institutioner, jfr. vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra c). Dette stillingsopslag var, for så vidt angår stillingsbeskrivelse og kvalifikationskrav, identisk med ovennævnte stillingsopslag nr. 3599.

4 Ifølge stillingsoplsag nr. PE/A/75 udløb fristen for indgivelse af ansøgninger den 3. juni 1982. Ved skrivelse af 28. maj 1982 meddelte Parlamentets generalsekretær imidlertid det paritetiske udvalg, at han »i betragtning af stillingens ganske særlige karakter, ... havde besluttet at anvende proceduren efter vedtægtens artikel 29, stk. 2«. Generalsekretæren forelagde derfor udvalget et udkast til stillingsopslag (nr. PE/5/S), som ligeledes i det væsentlige var identisk med de tidligere stillingsopslag med hensyn til stillingsbeskrivelse og kvalifikationskrav.

5 Ved skrivelse af 28. juni 1982 udtalte det paritetiske udvalg, at det i den foreliggende sag var berettiget at anvende proceduren efter vedtægtens artikel 29, stk. 2, idet det dog understregede, at der skulle træffes visse foranstaltninger til offentliggørelse, herunder offentliggørelse af stillingsopslaget i EF-Tidende. Dette skete imidlertid ikke.

6 Parlamentet modtog imidlertid kun i alt to ansøgninger som reaktion på de to første stillingsopslag, nemlig nr. 3599 og nr. PE/A/75. Kun en enkelt tjenestemand, indplaceret i lønklasse B 1, reflekterede på stillingsopslag nr. 3599 med en anmodning om at deltage i en intern udvælgelsesprøve. For så vidt angår stillingsopslag nr. PE/A/75, modtog Parlamentet kun én ansøgning, nemlig den 27. maj 1982 fra sagsøgeren, som var fuldmægtigt i lønklasse A 6 (og som kunne forfremmes) ved Kontoret for De europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer i Luxembourg. Sagsøgerens ansøgning var vedlagt hans curriculum vitae, som blandt indeholdt en detaljeret beskrivelse dels af den faglige erfaring, som han havde erhvervet inden sin ansættelse i Fællesskaberne, dels af det arbejde, som han i Publikationskontoret havde udført inden for områderne budgetregnskab, handelsregnskab og analytisk regnskab. For så vidt angår hans arbejde på edb-området, anførte sagsøgeren blandt andet, at han havde medvirket ved indførelsen af »SAGAB-2«-systemet.

7 Sagsøgeren, som ikke blev underrettet om forløbet af ansættelsesproceduren, sendte den 5. juli 1982 en skrivelse til Parlamentets formand, hvori han anmodede om, at der blev taget stilling til hans ansøgning. Ved skrivelse af 20. august 1982 svarede Parlamentet, at direktoratet for økonomi og databehandling havde »foretrukket en anden ansøger«. Det tilføjedes i skrivelsen:

»Den pågældende tjenestegren fandt nemlig, at Deres uddannelse og faglige erfaring ikke opfyldte de stillede krav, jfr. meddelelsen om overflyttelse, navnlig for så vidt angår 'erfaring inden for området edb-bogholderi'.

Da databehandlingen ved Europa-Parlamentet allerede befinder sig på et højt niveau og i nær fremtid vil gennemgå en betydelig udvikling, er erfaring på dette område absolut nødvendig for at komme i betragtning til stillingen«.

8 Den pågældende stilling blev faktisk allerede den 5. juli 1982 tilbudt en anden ansøger på grundlag af den i vedtægtens artikel 29, stk. 2, foreskrevne procedure. Ved beslutning truffet af Parlamentets formand den 6. august 1982 blev denne ansøger med virkning fra 1. august 1982 udnævnt til den ledige stilling som tjenestemand på prøve i lønklasse A 5.

9 Den 18. november 1982 indbragte sagsøgeren en klage over beslutningerne om at afslå hans ansøgning og udnævne en anden ansøger. Da klagen forblev ubesvaret, anlagde han denne sag.

Annullation af afslaget på sagsøgerens ansøgning

10 For det første har sagsøgeren anført, at administrationen ved at afslå hans ansøgning traf en afgørelse uden først at have behandlet ansøgningen og især uden at have sat sig i forbindelse med ham. Enhver ansøger har krav på, at hans ansøgning gøres til genstand for en grundig behandling. I den foreliggende sag er der end ikke foretaget noget, der blot ligner en behandling, da udvælgelsen foregik med en sådan hast, at det var umuligt at behandle ansøgningerne seriøst. Følgelig er sagsøgerens berettigede forventning til ansættelsesmyndigheden rystet i sin grundvold og tilsidesat. Ansættelsesmyndigheden har tilsidesat princippet om god forvaltningsskik, og anbringendet om, at sagsøgeren ikke opfyldte kvalifikationskravene i stillingsopslaget, er grundløst.

11 Ifølge Parlamentet var administrationen fuldt ud i stand til at bedømme sagsøgerens kvalifikationer på grundlag af hans ansøgning og de vedlagte bilag, navnlig hans curriculum vitae, hvilket da også skete. Der ville ikke være fremkommet nye eller supplerende momenter til støtte for skønnet, hvis Parlamentet havde sat sig i forbindelse med sagsøgeren.

12 I besvarelse af Domstolens spørgsmål har Parlamentet anført, at sagsøgerens ansøgning blev behandlet samtidig med de ansøgninger, som blev indgivet i forbindelse med proceduren efter vedtægtens artikel 29, stk. 2. Udvælgelsen blev foretaget af en uformel udvælgelseskomité, som først gennemgik ansøgernes aktmapper. Herefter besluttede komiteen, om det var nødvendigt at indkalde ansøgerne til en samtale. For så vidt angår sagsøgeren, fandt komiteen, at han ikke opfyldte det væsentlige krav om »erfaring inden for edb-bogholderi«, og at en samtale med ansøgeren ikke kunne frembringe noget nyt.

13 Det bemærkes, at det i en ansættelses- eller overflyttelsesprocedure påhviler den enkelte ansøger at fremlægge alle de oplysninger, som er nødvendige for, at ansættelsesmyndigheden kan afgøre, om den pågældende opfylder de i stillingsopslaget anførte krav. Det tilkommer alene denne myndighed eller i givet fald udvælgelseskomiteen at vurdere, om der skal indhentes yderligere oplysninger fra ansøgerne. I den foreliggende sag gav sagsøgeren end ikke de oplysninger, som efter hans opfattelse var nødvendige eller hensigtsmæssige med henblik på at supplere oplysningerne i hans curriculum vitae og de af udvælgelseskomiteen allerede kendte oplysninger vedrørende arten af de opgaver, som han havde udført i den tjenestegren, hvor han var placeret. Da sagsøgeren på ingen måde har godtgjort, at hans ansøgning ikke blev behandlet grundigt ved ansættelsesproceduren, kan det fastslås, at sagsøgerens første anbringende mangler ethvert grundlag.

14 For det andet har sagsøgeren gjort gældende, at afslaget på hans ansøgning under alle omstændigheder er fejlagtig begrundet med, at hans uddannelse og faglige erfaring ikke opfyldte de stillede kvalifikationskrav. Det er nemlig ubestridt, at sagsøgeren har et indgående kendskab til edb-bogholderi, og at han i sin nuværende stilling ved Kommissionen endog beskæftiger sig med Parlamentets edb-bogholderi.

15 I sine skriftlige indlæg har Parlamentet blot fremhævet, at det tilkommer ansættelsesmyndigheden og ikke ansøgeren at vurdere hans kvalifikationer. I sit svar på Domstolens spørgsmål har Parlamentet dog understreget, at udvælgelseskomiteen på grundlag af sagsøgerens curriculum vitae skønnede, at han ikke opfyldte det væsentlige kvalifikationskrav »erfaringen inden for edb-bogholderi«. Den erfaring, som sagsøgeren har erhvervet i sin nuværende stilling, blev ikke fundet tilstrækkelig, idet tilsvarende opgaver i Parlamentet varetages af en ansat i lønklasse B 1. For så vidt angår SAGAP-2-systemet, som nævnes i sagsøgerens curriculum vitae, vedrører det kun databehandling af adressemateriale og svarer således ikke til de kvalifikationskrav, som opstilles i stillingsopslaget. Sagsøgeren har ikke bestridt disse oplysninger.

16 Ifølge Domstolens faste praksis tilkommer det ansættelsesmyndigheden at vurdere, om en ansøger opfylder kravene i stillingsopslaget, og dette skøn kan kun anfægtes, hvis det er behæftet med en åbenbar mangel.

17 På grundlag af Parlamentets supplerende oplysninger om sagsøgerens fortjenester sammenholdt med stillingsopslagets kvalifikationskrav om erfaring inden for edb-bogholderi, kan det af Parlamentet udøvede skøn, hvorefter sagsøgeren ikke opfyldte stillingsopslagets betingelser på dette område, ikke betragtes som et fejlskøn og så meget mindre som et skøn, der er behæftet med en åbenbar mangel. Følgelig kan sagsøgerens andet anbringende ikke lægges til grund.

18 Sagsøgeren har yderligere gjort gældende, at afslaget på hans ansøgning ikke var tilstrækkelig begrundet. Begrundelsen skulle give den forbigåede ansøger oplysninger om de eventuelle grunde til, at han ikke blev taget i betragtning, og om de objektive kriterier, som blev lagt til grund for valget. I den foreliggende sag indeholder begrundelsen imidlertid kun en henvisning til det krav, som hævdes ikke at være opfyldt.

19 Ifølge Parlamentet blev der givet en passende og tilstrækkelig begrundelse for at afslå sagsøgerens ansøgning. Administrationen oplyste sagsøgeren ikke blot om, at han ikke kunne tages i betragtning, men ligeledes om grundene til afslaget, som støttedes på karakteren af den ledige stilling og de opstillede krav.

20 I denne forbindelse henvises til Domstolens faste praksis, hvorefter forpligtelsen til at begrunde en beslutning, som indeholder et klagepunkt, skal gøre det muligt for Domstolen at udøve sin prøvelsesret vedrørende beslutningens lovlighed, og samtidig give den pågældende de nødvendige oplysninger for at vurdere, om beslutningen er tilstrækkelig begrundet.

21 I den foreliggende sag meddelte Parlamentet sagsøgeren, at han ikke opfyldte kravet om erfaring inden for edb-bogholderi. Det forklarede ham

ligeledes, hvorfor en sådan erfaring var af afgørende betydning for udnævnelse til den omtvistede stilling, men det præciserede ikke, af hvilke grunde den erfaring, som sagsøgeren havde anført i sin ansøgning, ikke var tilstrækkelig i denne henseende.

22 Det kan ikke udelukkes, at denne begrundelse har kunnet rejse tvivl hos sagsøgeren om afslagets berettigelse. De supplerende oplysninger, som Parlamentet har givet i sin besvarelse af Domstolens spørgsmål, har imidlertid gjort det muligt for denne at udøve sin prøvelsesret vedrørende lovligheden og kontrollere, om begrundelsen var tilstrækkelig. Herefter kan den omstændighed, at begrundelsen var kortfattet, ikke danne grundlag for en annullation af den anfægtede akt.

23 Endelig har sagsøgeren i replikken anført, at afslaget så vel som begrundelsen ikke blev meddelt rettidigt. Først efter at have rykket for svar blev han underrettet om afslaget 50 dage efter, at stillingen var blevet tilbudt en anden ansøger.

24 Ifølge Parlamentet kan dette anbringende ikke lægges til grund, for så vidt det ikke er fremsat i stævningen. Under alle omstændigheder kan det ikke hævdes, at afslaget ikke blev meddelt rettidigt, og selv om det var tilfældet, har dette forhold ikke skadet sagsøgeren.

25 Selv om afslaget i den foreliggende sag faktisk blev meddelt med en beklagelig forsinkelse, er det — uden at der skal tages stilling til problemet om det sent fremsatte anbringende — tilstrækkeligt at henvise til Domstolens praksis, hvorefter det forhold, at der ikke rettidigt gives meddelelse om en individuel beslutning, ikke kan medføre annullation af beslutningen, da meddelelsen først skal gives, efter at beslutningen er truffet, og derfor ikke har nogen indflydelse på dennes indhold. (jfr. dom af 29. 10. 1981, Arning mod Kommissionen, sag 125/80, Sml. 1981, s. 2539).

26 Da samtlige anbringender, som sagsøgeren har fremført til støtte for sin påstand om annullation af afslaget, er grundløse, kan påstanden ikke tages til følge.

Annullation af udnævnelsen af en anden ansøger

27 Sagsøgeren har gjort gældende, at betingelserne for at indlede den særlige ansættelsesprocedure efter vedtægtens artikel 29, stk. 2, ikke var opfyldt i den foreliggende sag, og at udnævnelsen derfor bør annulleres.

28 Ifølge Parlamentet kan der ikke gives sagsøgeren medhold i denne påstand. Da sagsøgeren ikke opfyldte betingelserne for selv at komme i betragtning, kan udnævnelsen af en anden ansøger ikke skade ham. Påstanden er ligeledes ugrundet, da alle betingelserne for at anvende artikel 29, stk. 2, er opfyldt i den foreliggende sag.

29 Ifølge Domstolens faste praksis kan en tjenestemand kun anlægge sag i medfør af vedtægtens artikler 90 og 91 til prøvelse af en af ansættelsesmyndigheden truffet beslutning, såfremt han har en personlig interesse i den anfægtede akts annullation (jfr. dom af 29. 10. 1975, Marenco m.fl. mod Kommissionen, forenede sager 81-88/74, Sml. 1975, s. 1247, og dom af 30. 6. 1983, Schloh mod Rådet, sag 85/82, endnu utrykt). Da alle sagsøgerens indsigelser mod ansættelsesmyndighedens beslutning om at afslå hans ansøgning til den ledige stilling, har vist sig at være ugrundede, har sagsøgeren ikke en retlig interesse i, at udnævnelsen af en anden ansøger til den stilling, som han ikke gyldigt kan gøre krav på, annulleres. Følgelig kan der ikke gives sagsøgeren medhold i denne påstand.

Sagens omkostninger

30 Selv om samtlige sagsøgerens anbringender således må forkastes, må der imidlertid ved afgørelsen om sagens omkostninger tages hensyn til de forudgående betragtninger vedrørende den kortfattede begrundelse af ansættelsesmyndighedens afslag på sagsøgerens ansøgning. Det var først på grundlag af Parlamentets besvarelse af Domstolens spørgsmål, at sagsøgeren blev i stand til fuldt ud at vurdere indholdet af den givne begrundelse. Herefter kan det ikke bebrejdes sagsøgeren, at han har indbragt sagen for Domstolen med henblik på en prøvelse af lovligheden af de beslutninger, der er truffet af den pågældende ansættelsesmyndighed.

31 Procesreglementets artikel 69, stk. 3, hvorefter Domstolen endog kan pålægge en vindende part at godtgøre den anden part de udgifter, som han har forvoldt modparten ved sin egen adfærd, finder derfor anvendelse.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Parlamentet betaler sagens omkostninger, herunder sagsøgerens.**

Bahlmann Pescatore Due

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 30. maj 1984.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse
H. A. Rühl
Ekspeditionssekretær

K. Bahlmann
Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT C. O. LENZ FREMSAT DEN 12. APRIL 1984 [1]

Høje Domstol.

I den sag, jeg her skal tage stilling til, er der tale om besættelse af en stilling som ekspeditionssekretær (stillingsgruppe A 5-4) i afdelingen for kasse og bogholderi under Europa-Parlamentets generaldirektorat for administration, personale og økonomi.

A — Ansættelsesproceduren blev, i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a), indledt med stillingsopslag nr. 3599 af 10. maj 1982. Stillingsbeskrivelsen lød således:

1 — Oversat fra tysk.